

סיכויי המקצוע

הפניגור פתח את תיקהחקירה, גיליה בתוכו חשיש

ברגע הראשון לא הבנתי, סיפר עורך-הדיון המזועזע, פתחתי את תיקהחקירות שקבלתי באותו רגע כחורה מהנאשם, ובין המיסמכים ראיתי חבילה קטנה של חומר חום. שאלתי מה זה? ובטרם הספקתי לזוז, חטף ממני הנאשם את החבילה, רחף אותה לכיסו ואמר לי: שש...שש...שש... רק אז הבין עורך-הדיון כי הנאשם, שאותו הוא מייצג, הסתיר בין רפי תיקהחקירה את הסם. מכיוון שהרבר קרה בבית-המעצר, יכול היה עורך-הדיון רק לברך את מזלו, שאיש מהסוהרים לא ראה את התנועה החטופה שעשה הנאשם. אילו מצאו את החשיש ככיסו של הנאשם, היה עורך-הדיון מוצא את עצמו במצב מאוד בלתי-נעים. הייתי יכול לראות את שמי בכותרות העיתונים: עורך-הדיון פלוגי, חשוד כי הגניב סם מסוכן לבית-המעצר. תארי לך, איך הייתי נראה, אמר כשקולו עדיין מלא חרה.

שופטים בפרדס

בית-הדין שופט ביקר במקום הרצח, והפתיע את הזונות העובדות במקום

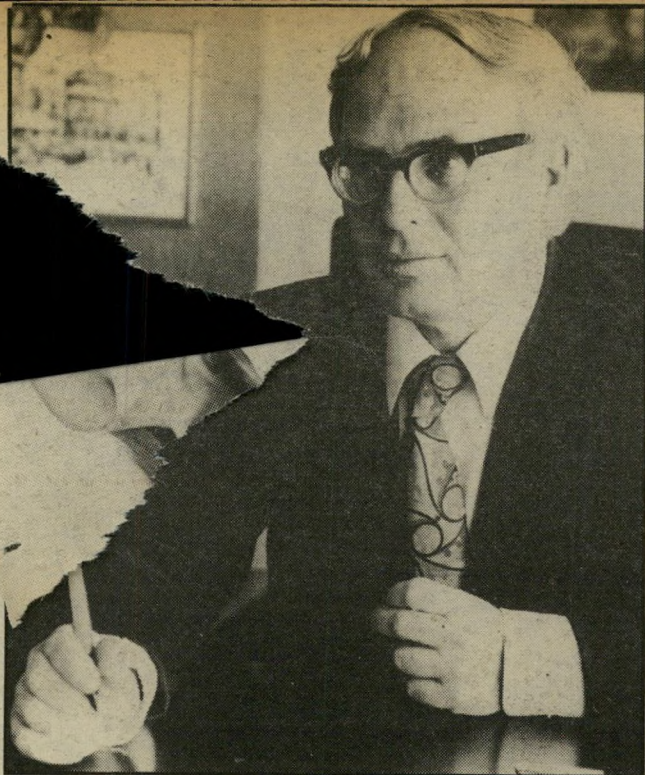
שעות-הצהריים הן שעות-העבודה הלוהטות לזונות, העובדות כפרדסים שליד יבנה. שירת המכונות שהגיעה למקום לא הפתיעה את הנערות שניצבו כצירי הפרדסים, אבל גירת המישטה והגיפ המוכר, גירשו את הבחורות מהמקום. הן הופתעו מאוד לראות כי השוטרים לא התעניינו בהן. מתוך המכונות יצאו שלושת שופטי בית-הדין, השופט אורי שטרומן, בית-הדין, השופט אורי שטרומן, וחבריו השופטים, מאיר צבי הכהן והיים אר. איתם היו התובעת רחל גורשמיט, הסניגור צבי הר נוב והנאשם יעקב קטרי. כל הכבודה באה כדי לראות את המקום בו נרצחה, לפני כשנה, הזונה רוזה וקנין. קטרי נאשם ברציחתה, ובית-הדין שופט נתבקש לבוא למקום, כדי לראות כמו עיניו את מקום הרצח. בפני הנגהים של כבישי הדרום, ידועה הסכיבה כ.בית-הזונות של הדרום. ככל פרדס ניצבות בחורות ומחכות לנהגים להוטים, ולא מטעים הם העוצרים ועושים הפסקה קלה בפרדסים.

רומיאו ויוליה בתל-אביב

הוא טיפס על צינור, כדי לגנוב את לב הבת

קולה של האשה שעל קו הטלפון היה היסטרי: "תבואו מהר, התחננה, יש אצלי פורץ כנתי, בחדר השני. יש לו אולר, והוא איים עלי שירקור אותי". השוטרת במקרה-המישטה בתל-אביב, אשר קיבלה את השיחה, מיהרה להרגיע את האשה המבוהלת. נידת-סיוור נשלחה לכתובת שמטרה האשה. כשהגיעו השוטרים לדירה בקומה השלישית ברחוב השקט שליד כיכר מלכיים-ישראל, התברר להם כי הפורץ נמלט דרך חלון הדירה. אולם החוקרים לא היו מוראנים: בעלת-הבית סיפרה להם כי זיהתה את הפורץ בוודאות. היא סיפרה, בהתרגשות, כי כשחזרה לביתה מקניות, שמעה רישוש חשוד מן החדר השני. כשפתחה את הדלת, הופתעה לראות את רמי (שם ברזי) שהיה בעבר החבר של בתה, גילה (שם ברזי).

טבעות על הידיים. עד כאן היה הסיפור סיפור מישטרי שיגירתי למדי. אולם כשהתחילו חוקרי-המישטה לרובב את השכנים ואת גילה, שחורה בינתיים הביתה, התגלה סיפור אחר לגמרי. הפריצה שלא היתה שימשה כיסוי לסיפור-האהבה נוסח

שופט מחוזי שטרומן השוטרים לא התענינו בנערות

האשרודית שבה הועסק, לטובת ביקוריו בבית אהובתו בתל-אביב.

אך אהבתם של גילה ורמי לא מצאה חן בעיני הוריה של הנערה. אביה של גילה, שכיר בחנות למוצרי-סידקית, נהג להטיף מוסר לבתו על יחסיה עם רמי, אשר לדעתו היה טיפוס מפוקפק. ההורים סיפרו לגילה כי ראו את אהובה כשהוא יושב בבתי-קפה מפוארים, וכי ראו על ידיו טבעות-זהב יקרות. "מאי פה יש לבחור צעיר טבעות כאלה?" היה האב נוהג לקנטר את בתו. לבסוף אסרו ההורים על גילה להמשיך ולהיפגש עם רמי. הם טענו כי בגלל יחסיה עם רמי הפסיקה בתם ללמוד, ולא פעם הטעימו את הנערה מנחת זרועם.

ציניה מן הסרטים. אהבתם של הצעירים ירדה אל המחתרת. ככל לילה, בשעה מאוחרת, כשהוריה של גילה ישבו בחדרם וצפו בטלוויזיה, היה רמי מטפס על צינורות-המים עד לקומה השלישית. גילה נהגה להשאיר עכורה את החלון פתוח.

שני הנאבנים נהגו לבלות יחד כמה שעות, ואחר-כך היה הצעיר יורד באותה דרך בה עלה, בלי שההורים, הנמצאים בחדרם, ידעו על כך רבר וחצי רבר. לפני כחצי שנה החליטה גילה כי חייה אינם חיים עוד בלי אהוב-ליבה. היא נמלטה לבית-הוריה של רמי באשרדו, ושהתה שם ימים אחרים, עד שאביה גילה היכן היא מסתתרת. האב הוועם הפוע בבית-הוריה של רמי, ובמקום התפתחה ציניה הלוקחה כאלו מן הסרטים: האב גרר את בתו בידה האחת, בעוד רמי מנסה למושכה חזרה בידה השנייה. לבסוף הועיק האב את המישטרה, אשר סירבה להתערב בסיסוך הרומני טי.

גנב ממבט ראשון. כאשר תפסה האם את רמי בביתה, ציפה הוא לגילה. האם, שהועיקה את המישטרה, ברתה את סיפור האולר והאיום ברצח מליבה. בחיים לא היה לו אולר, והוא לא הטיפוס שיוכל לפגוע במישוה. מיררה גילה בככי והוסיפה: "זהו אני לא יכולה יותר. או שיתנו לנו לחיות ביחד או שאני אתאבד. אני אוהבת אותו והוא אותי. נמאס לי לסבול מההורים שלי רק בגלל שאני אוהבת בחור, שלא מוצא חן בעיניהם." האם סרבה להגיב. בעיניה רמי הוא טיפוס שלילי, המנסה לגזול את לב בתה ממנה. "הוא ניסה לגנוב לי מהחדר, טענה האם, איך שראיתי אותו כפעם הראשונה, ידעתי שהוא גנב."

שמותיהם של גיבורי הפרשה שוננו בגלל היותם קטנים.

מיכתב מן הכלא חושף שלוש שיטות-חקירה של השוטרים שלמה שליט (מימין), שהורשע בגניבה וטען כי תמיד נהג יפה בעבריינים

והתחיל להתעלל בחשוד. הוא היה עורך חיפוש על גופו באמצע הרחוב ומשפיל אותו לעיני-כל. אחר-כך היה לוקח את החשוד לביתו ועורך שם חיפוש ללא צו. ואו היה עוצר אותו כעוק התפרצות או עבירה אחרת, ככל העולה על רוחו. בכתבה מצוטט שליט כאומר כי הוא

נעצרו פעם על-ידי שליט. בראש מעייניו עמדה מטרה אחת: איך לגמור תיק בכסית על כוסית. כאשר אדם היה מובא לפני שליט לחקירה, הוא נהג בשלוש שיטות. הכאתו של החשוד בצורה אכזרית ביותר. כאשר לא השיג את מבוקשו בצורה זו, הכניס שליט את אשת-

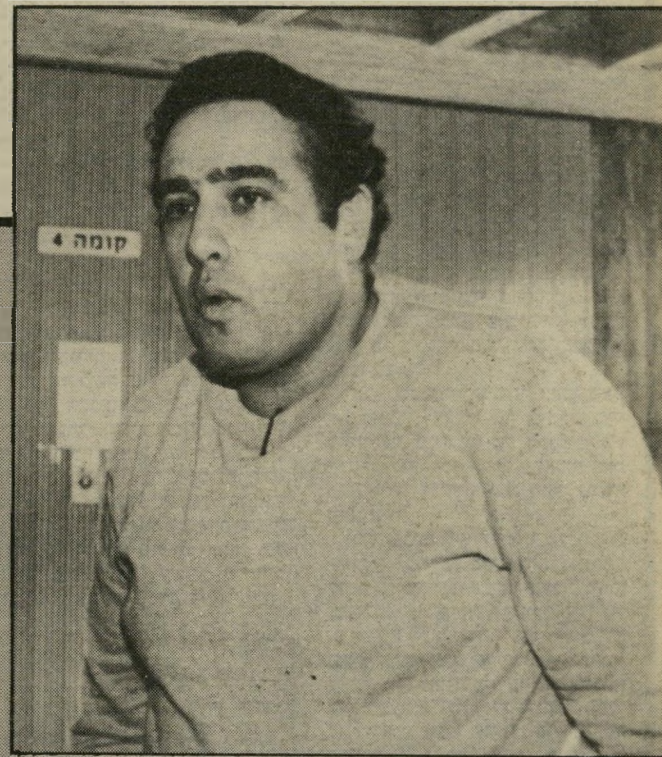
שוטר בכסית על כוסית

אינו מאמין בהדחתה, מכיון שהוא בטוח כי לא יחזור לבצע עבירות פליליות. זה מזכיר לי אחד מפינתגמיו של שליט עצמו. הוא אמר לי פעם: גנב נשאר תמיד גנב. התורה מצווה: אל תשמח בגנבול אייבך. ואני שואל את עצמי, איד אפשר שלא לשמוח במישרה כזה?

עד כאן קטעים מן המכתב. מיראל מסיים את מכתבו בבקשה כי הדברים יועברו גם ליד שליט. מאחר ששליט נמצא היום במתקן מישטרי שאין גישה אליו, חשתי כי יחיה זה מן הצדק והעניין לפרסם את עיקרי מכתבו של מיראל במכתב גלוי.

הנוסח חנכון הוא: בגנול אייבך אל תשמח (ספר משלי, פרק כ"ד).

אילנה אלון

קומה 4

אני אדפסם לא בדיתי ראיות ולא שיקרתי. מילים אלה הן שקוממו את אבנר מיראל, אשר עבר תחת ידו של שליט. הוא החליט אחרי לבטים לכתוב לי ולהעיר את הערותיו והישיות לשוטרי שהפך לעבריין. ברתב אבנר מיראל: אנסה פחות או יותר לרבר באופן כללי, על מרכית האנשים שגזקו או

ככתבתך על שלמה שליט, ליכי נצבט — כפי שכתב כבר השופט דויד ולך. אך ליכי לא נצבט מרחמנות על שליט, כותב לי האסיר אבנר מיראל, הכלוא בכלא באר-שבע. כאשר ראייתי את קצין המשטרה שלמה שליט, שזוהה ודורשע בגניבת אלפי דולארים מתיק-חקירה שניהל, היה משהו בן ועצוב בדבריו. אולם מאחר שלא היכרתי אדם שנעצר בידי שליט ועבר חקירה שלו, קיבלתי את דבריו כלשונם. עבריינים לא פעם לתצו לי את היד כאשר נכנסו לבית-הסוהר, סיפר לי או שליט, כי ידעתי להתנהג אליהם באופן אנושי. אני לא מפחד לשבת בכלא עם פרשעים שעברו תחת ידי, אני לא חושב שהם רוצים להתנקם בי, הצהיר השוטר גיליהחקירה. הוא סיפר על דרך החקירה שלו

החשוד או את הוריה-השדה, והתחיל לתקור אותם. ככך גרם לדברים הבאים: החברה או אשת-החשוד היתה נמרדת ממנו, ההורים היו מהדימים את בנם, וכאשר החשוד היה משתחרר ממעצרו, לא רצו הוריו לקבלו מכיון שהוא גנב, כפי ששוכנעו על-ידי שליט. במיקרים שבהם זוכה חשוד על ידי בית-הדין שפט, נפגע שליט באופן אישי